

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 281/2019
23.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције, Београд, Др Александра Костића 9, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 20 У 11184/17 од 05.04.2019. године, уз учешће АА из ..., коју заступа пуномоћник Владимир Авлијаш, адвокат из ..., ..., као противном странком, у пензијском предмету, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба противне странке, поништено је решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције, Београд број ... од 09.06.2017. године и решено да се усвоји жалба и поништи решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале Краљево број ... од 15.11.2016. године и обустави поступак покренут по службеној дужности од стране првостепеног органа за одређивање новог износа породичне пензије од 22.11.2002. године АА из ... . Истом пресудом изречена је новчана казна од 50.000,00 динара директору Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције у Београду и о доношењу пресуде је извештена Влада Републике Србије. Тужбом оспореним решењем од 09.06.2017. године одбијена је жалба тужиље изјављена против решења првостепеног органа од 15.11.2016. године, којим се тужиљи, удови, кориснику породичне пензије по решењу Филијале Д број ... од 11.09.2000. године одређује нови износ породичне пензије од 22.11.2002. године, која, усклађена са 6,65% за октобар 2002. године, износи 13.721,97 динара месечно. Истим решењем одређено је да ће се исплата пензије вршити од 22.11.2002. године, уз обрачун исплаћених износа по поништеном решењу од 06.05.2015. године и да ће се питање неправилно извршених исплата расправити у посебном поступку.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде правила поступка од утицаја на доношење законите и правилне пресуде и погрешне примене материјалног права, подносилац истиче да су пресудом повређена правила поступка из члана 2, члана 23. ст. 1. и 3. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, јер је Управни суд донео побијану пресуду на основу чињеница које нису утврђене на одржаној усменој јавној расправи, а није навео разлоге због којих расправу није одржао. Подносилац наводи да је пресуда донета уз повреду одредбе члана 70. став 1. тачка 1. и члана 71. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" број 52/96). Указује на то да је надлежни орган Војске Југославије – Рачуноводствени центар ГШ ВЈ изменио податке о личном дохотку покојног осигураника за 1966. годину, о чему је издао уверење број ... од 17.04.2001. године. Сматра да је наведено уверење нова чињеница која представља основ за измену правноснажног решења, на основу које је првостепени орган – Филијала Краљево донела решење од 21.11.2002. године, па је, у поступку по службеној дужности, на основу одредбе члана 70. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, тужиљи утврђен нови износ породичне пензије. Наводи да су подаци о личном дохотку покојног осигураника узети из потврде коју је издао надлежни орган – Генералштаб Војске Југославије – Персонална управа број ... од 13.05.1993. године, а да је тај орган једини који је тим подацима располагао и које је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање прихватио, без могућности измене. Није било начина да се ти подаци провере, због тајности података који су били у надлежности Генералштаба Војске Југославије. Стога се, по налажењу подносиоца, уверење ГШ ВЈ Инт бр. ... од 17.04.2001. године мора сматрати новом чињеницом. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи, а побијану пресуду укине или преиначи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд захтев одбије и накнади јој трошкове поступка на име састава одговора на захтев у износу од 60.000,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, како тужени орган, преко првостепеног органа, у извршењу пресуде Управног суда 1 У 9514/12 од 25.12.2014. године, није отклонио утврђене повреде, а указано му је на поступање директно супротно налозима датим у пресуди Окружног суда у Београду У бр. 1744/08 од 01.06.2009. године, оспорено решење садржи исте неправилности као и раније донета решења. Стога је, а како природа ствари то дозвољава и подаци поступка пружају поуздан основ за то, те како се у конкретном случају ради о чињенично неспорном случају, узимајући у обзир и дуго трајање овог управног поступка, Управни суд је у спору пуне јурисдикције применом члана 43. став 1. у вези члана 70. став 1. Закона о управним споровима, сам, уместо управног органа, решио ову управну ствар. По оцени Управног суда, уверење од 17.04.2001. године не представља нову чињеницу која је од утицаја на право осигураника, а која је настала после доношења решења о признању права и која би представљала основ за измену решења у смислу одредбе члана 70. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" број 52/96). Из

изнетих разлога Управни суд је из правног поретка уклонио решење првостепеног и решење другостепеног органа и обуставио поступак покренут по службеној дужности у овој управној ствари. Због непоступања туженог органа по пресуди Управног суда 1 У 9514/12 од 25.12.2014. године, Управни суд је руководиоцу тужених органа изрекао новчану казну у смислу одредбе члана 75. став 2. Закона о управним споровима.

Из побијане пресуде произлази да је тужба у управном спору поднета против решења туженог органа, овде подносиоца захтева које је донето с позивом на одредбе члана 70. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 52/96) којима је, поред осталог, било прописано: да се против коначног решења фонда, у случајевима када нису испуњени услови за покретање обнове поступка по закону којим је уређен општи управни поступак, или су протекли рокови за обнову поступка по том закону, може покренути обнова поступка ако се сазна за нове чињенице, односно нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би сами, или у вези са већ употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења (став 1. тачка 1); да се обнова поступка покреће на захтев осигураника или по службеној дужности (став 2); да на основу података прибављених у ранијем и обновљеном поступку надлежни орган новим решењем може раније решење које је било предмет обнове оставити на снази или га заменити новим решењем којим се укида раније решење (став 4). Противна странка АА је била уживалац породичне пензије по решењу од 11.09.2000. године, којој је почев од 22.11.2002. године одређен нов износ породичне пензије јер је на основу уверења РЦ Генералштаба Војске Југославије од 17.04.2011. године утврђен нови податак о заради њеног пок. супруга ББ за 1966. годину, на основа кога је утврђен нови (мањи) износ инвалидске пензије која би му припадала, а последично и нови (мањи) износ породичне пензије његове супруге АА.

Обнова поступка која је била прописана чланом 70. Закона о пензијском и инвалидском осигурању могла је да буде основ за доношење новог решења којим се раније решење укида ако се сазна за нове чињенице које би могле довести до другачијег решења. Због тога је, по налажењу Врховног касационог суда, у побијаној пресуди правилно закључено да наведеном одредбом закона није предвиђена измена правноснажног решења фонда, како се погрешно наводи у образложењу тужбом оспореног решења. Управни суд је, такође, правилно оценио да је податак о заради пок. ББ за 1966. годину постојао и пре доношења правноснажног решења од 11.09.2000. године којим је његовој супрузи, овде противној странци, првобитно утврђено право на породичну пензију, те да зарада исказана у уверењу од 17.04.2001. године стога не представља нову чињеницу која би била од утицаја на право корисника породичне пензије. Како правилно налази Управни суд, могућност измене правноснажног решења новим решењем била је предвиђена одредбом члана 71. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, на коју се не позива тужени орган у тужбом оспореном решењу, и то ако се сазна за нове чињенице које су од утицаја на право осигураника а које су настале после доношења решења. Међутим, у овом случају нису испуњени услови за измену правноснажног решења о породичној пензији новим решењем из наведеног члана закона.

С обзиром на све изложено, Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета правилно применом члана 43. став 1. у вези члана 70. став 1. Закона о управним споровима, без повреда правила поступка на које се указује захтевом, те уз правилну примену материјалног права. Побујаном пресудом оцењена су сва питања и

околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење пресуде садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему, као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд. По налажењу Врховног касационог суда, правилно је Управни суд оценио да није било потребно да одржи усмену јавну расправу, а за такву одлуку је дао довољне и јасне разлоге.

Налазећи да остали наводи захтева нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 154. став 1. и члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, који се сагласно члану 74. Закона о управним споровима сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом, одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, јер одговор на захтев противне странке не садржи ништа ново у односу на податке у списима и садржину захтева, па трошкови његовог састављања нису били потребни за доношење одлуке у овом предмету.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 23.09.2019. године, Узп 281/2019

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић